

[Peter Jørgensen.]

målet om udskrivning ikke rejses forinden forløbet af 4 måneder. Disse bestemmelser, der har virket siden 1938, har vel i langt de fleste tilfælde virket efter deres hensigt, men har dog ikke kunnet udelukke en vis følelse af usikkerhed hos de pågældende patienter og deres eventuelle pårørende, en erfaring, jeg har gjort ved nogle af de besøg, jeg har foretaget på statens sindssygehospitaler, hvor jeg har været stillet overfor, at personer mener sig uberettiget bragt enten på hospitalet eller på sikringsafdelingen eller sikringsanstalten. Jeg nærer dog ingen som helst tvivl om, at den lægelige bedømmelse af de pågældende personer holder stik til hundrede procent, men alene den omstændighed, at der kan rejses tvivl, begrundet det her foreliggende lovforslag.

Jeg takker den højtærede justitsminister, fordi der ved udarbejdelsen af dette forslag er taget særligt hensyn til de forhold, der gør sig gældende på vore sindssygehospitaler, og de særlige arbejdsforhold, som man på disse hospitaler må arbejde under. Jeg tænker her på den omstændighed, at det er den, der er nægtet udskrivning, som skal begære sagen forelagt i retten, og ikke er de pågældende ledere på hospitalerne, der skal være part i sagen. Jeg kan erklære mig tilfreds med de i forslaget indeholdte tidsfrister for sagernes afgørelse, og jeg har bemærket mig ministerens ord om, at man i adskillige tilfælde vil kunne træffe afgørelse hurtigere end den måned, der er fastsat i lovforslaget, men at man også i meget komplicerede tilfælde kan overskride denne frist. Jeg er indforstået med, at den 4 måneders frist, som jeg indledningsvis omtalte, efter forslaget gælder fra den dag, rettens afgørelse er faldet.

Det er mit indtryk, at vi ved at vedtage dette og de efterfølgende forslag yder et vægtigt bidrag til øget retssikkerhed i vort land, og jeg tilsiger mit partis støtte til velvillig behandling og vedtagelse af lovforslaget her i det høje ting.

Helga Pedersen: Indenfor de administrative frihedsberøvelser er formentlig den frihedsberøvelse, der finder sted ved tvangsindlæggelse og tvangstilbageholdelse af den sindssyge, af særlig interesse. Grundene hertil er flere. Begrebet sindssygdom er

uskarpt, d. v. s. man kan ikke klart opregne, hvilke lidelser man skal henregne herunder; det må afgøres af den til enhver tid herskende psykiatriske skole, og det kan give anledning til nogen usikkerhed i rets-anvendelsen. I reglen drejer det sig om ret langvarige frihedsberøvelser og dermed om væsentlige indgreb i den pågældendes frihedsrettigheder. Skønnet over, om den pågældende er farlig for sig selv eller andre, vil også efter sin natur ofte være behæftet med betydelig usikkerhed. Disse og andre betragtninger gør, at der på dette område er en særlig stor trang til at søge retsbeskyttelsen for den pågældende borger øget mest muligt. De foreslåede ret kortfattede regler forekommer mig hensigtsmæssige, og jeg kan på mit partis vegne tilslutte mig dette lovforslag.

Gottschalek-Hansen: En af de mest bemærkelsesværdige og forsåvidt også mest værdifulde ændringer, der blev gennemført ved grundlovsrevisionen i fjor, er efter min mening den bestemmelse, der er nedfældet i grundlovens § 71, stk. 6, hvorved der åbnes adgang til prøvelse af administrativ frihedsberøvelse af en dømmende myndighed. Det er i og for sig mærkeligt, at en sådan bestemmelse ikke har været gældende i mange år, da den så afgjort er helt i overensstemmelse med, hvad man i almindelighed forstår ved naturlige og selvfølgelige menneskerettigheder, men sent er jo bedre end aldrig. Der er imidlertid ingen grund til at tro, at de foreslåede ændringer får større praktisk betydning i spørgsmålet om sindssyge personers hospitalsophold, da tvangsindlæggelse på sindssygehospitaler i virkeligheden kun finder sted, hvor det synes ganske oplagt og absolut påkrævet. Lovforslaget vil derfor med henblik på dette forhold formentlig nærmest blive af teoretisk betydning. Derimod vil problemet om udskrivning af patienterne i enkelte tilfælde, f. eks. hvor en uoverensstemmelse mellem patienten eller dennes værge på den ene side og hospitalet eller lægerne på den anden kommer klart til udtryk, give anledning til visse vanskeligheder. Man kunne måske rejse det spørgsmål, om ikke det er at forlene justitsministeren eller dennes ministerium med for stor myndighed, når man stadig lader justitsministeren træffe